

ת"ד 8622/04/20 - אמיר אל ואחד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 8622-04-20 מדינת ישראל נ' אל ואחד
תיק חיצוני: 531577/2019

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	אמיר אל ואחד
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש בתאריך 25.10.2020.

נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס ל עבירות של סטייה מנתיב נסיעה בניגוד לתקנה 40(א) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**"), התנהגות הגורמת נזק בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, נהיגה בחוסר זהירות בניגוד לתקנה 21ג לתקנות התעבורה ונהיגה ללא פוליסת ביטוח בת תוקף בניגוד לסעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי, תש"ל-1970 בתאריך 2.10.2019.

ביום 24.9.2020 התקיים דיון אליו התייצב המבקש. ביום הדיון ביקש המבקש את דחיית מועד הדיון לשם היוועצות עם עורך דין והדיון נדחה לתאריך 25.10.2020.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה של חודשיים, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש כפר במיוחס לו וטען כי ישנן מצלמות.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי מעיון בפרוטוקול הדיון שהתקיים בתאריך 24.9.2020 עולה כי הדיון נדחה לתאריך 25.12.2020 בנוכחותו של המבקש. לטענתה, נסיבותיו של המבקש אינן מהוות סיבה מוצדקת בהתאם להוראות הדיון. לטענת המשיבה, הענישה שהושתה על המבקש נמצאת במתחם המקובל ועל כן לא מתקיים עיוות דין.

דין

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם.

כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל** מתאריך 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגיונות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחסד"פ הקובע כי בעבירות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

בעפ"ת 3630-01-20 **פואקה (עציר) נ' מדינת ישראל** מיום 2.2.2020 נקבע כי העבירות "הקלות" בהתאם לסעיף 240 לחסד"פ הן, בין היתר, עבירות המנויות בפקודת התעבורה שלא גרמו לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש.

בסעיף 1 לפקודה מוגדרות עבירות תעבורה כעבירות המנויות בפקודה ובתקנות, לרבות חוקי העזר שהותקנו לפיה.

במקרה שבפניי הורשע המבקש בעבירות לפי פקודת התעבורה ותקנות התעבורה שלא גרמו לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש ומשכך יש לראות בהן "עבירות קלות" המאפשרות לדון את המבקש בהיעדרו ולהרשיעו בהתאם להוראות סעיף 240 לחסד"פ.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** מתאריך 29.12.09 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

בתאריך 24.9.2020 נדחה המשך בירור עניינו של המבקש לתאריך 25.10.2020 בנוכחותו ולבקשתו של המבקש.

משכך אני קובעת כי ההודעה על מועד הדיון שנקבע לתאריך 25.10.2020, בו נשפט המבקש בהיעדרו, נמסרה למבקש כדין.

המבקש לא פירט בבקשתו סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון שהתקיים בהיעדרו.

לפיכך, אני קובעת כי ההזמנה לדיון הומצאה למבקש כדיון וכי לא קיימת בידי המבקש סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדיון.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל (24.4.2018)).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).

בדיון שהתקיים בתאריך 24.9.2020 טען המבקש כי לא ידע כי לרכב בו נהג ושאיננו בבעלותו לא קיימת פוליסת ביטוח בת תוקף. אשר לתאונה טען כי נסע בנתיב הימני ולא בנתיב השמאלי כנטען. בדיון צפו הצדדים בסרטון ולאחר הפסקה בדיון ביקש המבקש לדחות את המשך בירור עניינו למועד אחר.

ההלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל מיום 14.4.2002, רע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל מיום 23.2.2004). כפירתו של המבקש במיוחס לו הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה והוכחתה וגם טענתו של המבקש ביחס לסרטון הינה כללית.

לפיכך, אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין שייגרם למבקש.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ד טבת תשפ"א, 29 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.